

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Ondřeje Mrákoty, soudkyně Michaely Bejčkové a soudce Vojtěcha Šimíčka v právní věci žalobce: **L. T. S.**, zastoupen advokátem Mgr. Petrem Václavkem, Opletalova 1417/25, Praha, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, Nad Štolou 936/3, Praha 7, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 1. 9. 2025, čj. OAM-19394-30/ZM-2025, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 26. 11. 2025, čj. 41 A 24/2025-63,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení částku **6 135 Kč** do 30 dní od právní moci tohoto usnesení k rukám jeho zástupce, advokáta Mgr. Petra Václavka.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Rozhodnutím ze dne 1. 9. 2025 žalovaný zamítl žádost žalobce o prodloužení platnosti zaměstnanecké karty, neboť žalobce nesplnil předpoklady pro prodloužení doby platnosti zaměstnanecké karty podle § 44a odst. 11 ve spojení s § 46e odst. 1 a dále ve spojení s § 37 odst. 1 písm. a) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky. Žalobce totiž v roce 2023 spáchal trestný čin - napadl policistu, který právě prováděl služební zákrok proti jeho bratrovi. Žalovaný posuzoval, zda by neprodloužení zaměstnanecké karty vedlo k nepřiměřenému zásahu do práva žalobce a jeho rodiny na respektování soukromého a rodinného života. Vzal v úvahu, že v případě neprodloužení doby platnosti zaměstnanecké karty žalobce přijdou o pobytová oprávnění i jeho dvě nezletilé děti a jeho současná manželka. Uvedl, že obě nezletilé děti žalobce, které se narodily X v Hanoji, tam se svojí matkou žily od narození téměř osm let, tj. v období, které je velmi důležité pro formování osobnosti. V ČR pak strávily téměř tři roky. Oproti osmi letům života se svou matkou ve Vietnamu si tu proto nestačily vytvořit tak silné citové, společenské a kulturní vazby, a to už jen s ohledem na odlišnosti asijského a evropského způsobu života. Jejich matka tu pak žije necelý rok a půl oproti téměř čtyřiceti rokům života ve Vietnamu. Děti i manželka žalobce mají tedy silné vazby na zemi svého původu. Žalobcova manželka tam má i rodiče a tři sourozence. Žalovaný se domníval, že dostatečně zjistil skutkový stav ohledně rodinných vazeb žalobce, a nepovažoval za potřebné v této souvislosti provést požadované

výslechy (žalobce a jeho rodinných příslušníků) nebo si opatřit stanovisko orgánu sociálně právní ochrany dětí („OSPOD“).

[2] Žalobce se následně proti rozhodnutí žalovaného bránil žalobou. Krajský soud v záhlaví označeným rozsudkem zrušil rozhodnutí žalovaného, neboť žalovaný nezjistil dostatečně skutkový stav, a to zejména pokud jde o nejlepší zájem žalobcových dětí. Žalovaný podle krajského soudu nevzal také v potaz všechna relevantní kritéria pro posouzení přiměřenosti svého rozhodnutí vůči žalobcovu soukromému a rodinnému životu.

[3] Proti rozsudku krajského soudu podal žalovaný kasační stížnost. Uvedl, že neprodloužení doby platnosti zaměstnanecké karty by pouze výjimečně mohlo mít za následek zásah do soukromého či rodinného života žalobce neslučitelný s čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. V případě žalobce žádné takové výjimečné okolnosti neexistují a žalobce je ani netvrdil. Nebylo tedy co navrhanými výsledky nebo šetřením OSPOD prokazovat.

[4] Stěžovatel namítl, že skutečnost, že v rozhodnutí výslovně neuvedl čl. 3 Úmluvy o právech dětí, neznamená, že se nejlepším zájmem dětí nezabýval. Podotkl, že státy nejsou povinny respektovat volbu cizinců ohledně země, ve které chtějí vést svůj rodinný život. Tuto volbu může stěžovatel respektovat pouze do doby, dokud všichni splňují podmínky stanovené zákonem. V případě důvodu uvedeného v § 37 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců nestanovil zákonodárce stěžovateli povinnost posuzovat dopad rozhodnutí do soukromého a rodinného života podle § 174a zákona o pobytu cizinců. Stěžovatel odkázal na nálezy Ústavního soudu ze dne 14. 4. 2020, sp. zn. IV. ÚS 950/19, rozsudky NSS ze dne 30. 10. 2025, čj. 9 Azs 95/2025-20, ze dne 27. 7. 2023, čj. 4 Azs 18/2022-65, a ze dne 16. 10. 2025, čj. 9 Azs 79/2025-47. Má za to, že věc žalobce, pokud jde o hledisko nejlepšího zájmu jeho dětí, spadá do čtvrté kategorie vymezené Ústavním soudem, tudíž stěžovatel k nejlepšímu zájmu dětí přihlížet nemusel a již vůbec nebyl povinen pasáž věnující se nejlepšímu zájmu dítěte do odůvodnění svého rozhodnutí zahrnovat. I kdyby věc žalobce měl stěžovatel posuzovat v rámci kategorie třetí, pak by zohlednění zásady nejlepšího zájmu dítěte nepřevážilo nad veřejným zájmem na zachování veřejného pořádku, neboť vést rodinný život mohou žalobce i jeho děti a manželka na území Vietnamu.

[5] Stěžovatel uvedl, že výslech nezletilých dětí a zapojení orgánu sociálně právní ochrany dětí má smysl pouze tam, kde existují nejasné okolnosti ohledně rodinné situace. Odkázal na judikaturu ohledně míry zjišťování soukromých a rodinných poměrů žadatelů o pobytová oprávnění ze strany stěžovatele. Navrhl, aby NSS napadený rozsudek zrušil a věc vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení.

[6] Žalobce uvedl, že povinnost posoudit proporcionalitu zásahu do práva na respektování soukromého a rodinného života žalobce a jemu blízkých osob vyplývá stěžovateli přímo z čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. To žalobce i výslovně namítl. Žalobce upozornil, že stěžovatel se při posuzování této otázky zaměřil jen na spáchání trestného činu. Má za to, že stěžovatel nedostál své povinnosti vyplývající mu z čl. 3 Úmluvy o právech dítěte vymezit nejlepší zájem nezletilých dětí žalobce a následně je učinit středobodem všech úvah o přiměřenosti dopadu rozhodnutí do práva na

pokračování

respektování soukromého a rodinného života žalobce a jeho rodinných příslušníků. Žalobce navrhl, aby NSS kasační stížnost zamítl.

[7] Ve věcech, v nichž před krajským soudem rozhodoval specializovaný samosoudce, se NSS po posouzení přípustnosti kasační stížnosti zabývá otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje zájmy stěžovatele (§ 104a s. ř. s.). Není-li tomu tak, soud ji odmítne jako nepřijatelnou (viz usnesení ze dne 26. 4. 2006, čj. 1 Azs 13/2006-39, č. 933/2006 Sb. NSS, a ze dne 16. 6. 2021, čj. 9 As 83/2021-28, body 11-12, č. 4219/2021 Sb. NSS).

[8] K povinnosti posuzovat přiměřenost zásahu do soukromého a rodinného života v pobytových věcech lze odkázat na rozsudky NSS ze dne 20. 9. 2018, čj. 10 Azs 127/2018-30, bod 11, ze dne 19. 12. 2018, čj. 8 Azs 290/2018-27, č. 3852/2019 Sb. NSS, bod 13, ze dne 14. 2. 2020, čj. 5 Azs 383/2019-40, bod 37, ze dne 22. 1. 2020, čj. 10 Azs 256/2019-39, č. 3990/2020 Sb. NSS, bod 19, nebo ze dne 18. 5. 2020, čj. 5 Azs 28/2020-38, body 31 a 32. V zákoně není výslovně stanovena povinnost posuzovat přiměřenost dopadů rozhodnutí ve smyslu § 174a odst. 3 tohoto zákona o pobytu cizinců. Stěžovatel má však povinnost se přiměřeností dopadů do soukromého a rodinného života cizince zabývat k jeho námitce, neboť to vyplývá z čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, který toto základní právo zaručuje.

[9] K jednotlivým kategoriím rozhodnutí, kdy je/není potřeba posuzovat nejlepší zájem dítěte, NSS uvádí následující. V případě, kdy cizinci není prodloužena platnost zaměstnanecké karty a nezletilé dítě cizince pobývá na území ČR, je třeba, aby správní orgán zjistil, jak se takové rozhodnutí promítne do života dítěte (rozsudky NSS ze dne 18. 10. 2022, čj. 5 Azs 33/2022-39, body 34 až 36, ze dne 23. 10. 2023, čj. 10 Azs 234/2023-51, bod 15, ze dne 20. 11. 2025, čj. 9 Azs 133/2025-30, bod 23). Obecně platí, že základním nástrojem k dostatečnému zjištění skutkového stavu je v těchto případech výslech každého z rodičů nezletilého dítěte. Vyžádat si lze i stanovisko OSPOD, případně jiné podklady (srov. rozsudek NSS čj. 5 Azs 33/2022-39, bod 41). Nejlepší zájem dítěte neznamená, že by měl být vždy rozhodující a že by nad ním v závislosti na individuálních okolnostech nemohly převážit jiné konkurující zájmy (srov. rozsudek NSS ze dne 6. 2. 2024, čj. 10 Azs 311/2023-44, bod 17).

[10] NSS shrnuje, že žalobce uplatnil konkrétní námitky o zásahu do jeho soukromého a rodinného života a o nejlepším zájmu dětí, kterými se stěžovatel dostatečně nezabýval. Krajský soud dal stěžovateli podrobný návod, jak má doplnit zjištění ohledně skutkového stavu a jak má nejlepší zájem dětí poměřit ve vztahu k závažnosti spáchaného trestného činu (viz body 44-46 a 52-55 napadeného rozsudku).

[11] V této věci nevyvstala žádná právní otázka, která by doposud nebyla judikaturou jednotně řešena, ani taková otázka, kterou by bylo třeba řešit odlišně. Krajský soud ani hrubě nepochybil při výkladu práva. NSS proto kasační stížnost odmítl pro nepřijatelnost (§ 104a s. ř. s.).

[12] O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle úspěchu ve věci podle § 60 odst. 1 a § 120 s. ř. s. (usnesení rozšířeného senátu ze dne 25. 3. 2021, čj. 8 As 287/2020-33,

č. 4170/2021 Sb. NSS, body 51-53). Stěžovatel úspěch neměl, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Úspěšný byl naopak žalobce, který byl v řízení o kasační stížnosti zastoupen na základě plné moci advokátem Mgr. Václavkem. Náklady řízení žalobce v řízení o kasační stížnosti představuje odměna advokáta za jeden úkon právní služby, a to vyjádření ke kasační stížnosti, za který mu náleží odměna ve výši 4 620 Kč a paušální částka ve výši 450 Kč [§ 7 bod 5, § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. d) a § 13 odst. 4 vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu]. Vzhledem k tomu, že advokát je plátcem DPH, zvýšil soud částku odměny o příslušnou daň. Náklady za právní zastoupení proto činí 6 135 Kč. Stěžovatel je povinen uhradit tuto částku žalobci k rukám jeho zástupce, a to ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto usnesení.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 16. dubna 2026

Ondřej Mrákota
předseda senátu